

„Soča“ izhaja vsak potek in velja po počati prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „postanicah“ se plačuje za navadno tristopo vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krg.
7 " " " 2 "
6 " " " 3 "
Za večje šteke po prostoru.

SOČA

Občni zbor društva „Sloga.“

Pretekli ponedeljek 23. t. m. imelo je slovensko narodno politično društvo „Sloga“ v prostorih goriške čitalnice svoj letošnji občni zbor, ki je bil o svojem času v „Soči“ naznanjen. Ob 11. uri predpoludne zbral so je toliko društvenikov, da je mogel predsednik dr. vitez Tonkli odpreti občni zbor; a prihajali so še vedno društveniki v sobo, med tem ko so drugi radi dolgega zborovanja odhajali, tako da se najbrže ne motimo, ako rečemo, da je bilo nad 50 društvenikov pri tem zboru, v svoji veliki večini z dežele. Dobro je bilo zastopano duhovstvo, ki je bilo tisti dan po svojih opravilih v mestu, a tudi svetni društveniki pokazali so se vnete za narodno društvo. Predsednik predstavlja kot vladinega zastopnika c. k. okrajnega komisarja g. Jožefa pl. Fabrisa ter pozdravi navzoče v kratkem govoru, v katerem jo pojasnil, da radi drugih važnih opravkov ni bilo mogoče sklicati letos občni zbor o navadnem času. Na to preberi društveni tajnik mejni grof Anton Obizzi poročilo o društvenih delovanjih po zadnjem občnem zboru, ki se je brez razprave s pohvalo vzelo na znanje.

Potem so prišli na vrsto letni računi. Denarničar g. Andrej Jeglič je razkazal dohodka in stroške društva, otroškega vrta in deklinski šole. Društvo imelo je največ stroškov za volitve v državni zbor in za dopolnilno volitev iz velikega posessiva v deželnem zboru. Otroškemu vrta in deklinski šoli nabral je lepe vsote vitez Tonkli na Dunaji; tako da konec šolskega leta ostajalo je naložene gotovine nad 14 sto gold. Trije društveniki so izvoljili, da pregledajo in podpišejo društvene račune. Proračun političnega društva za tekoče leto pa otroškega vrta in deklinski šole za bodoče šolsko leto sprejmejo in potrdijo se brez ugovora. Na to se je prebralo poročilo učiteljice Viljemine Franko o deklinski šoli v preteklem šolskem letu, ki se je vzelo s pohvalo na znanje. Pri tej priliki omenil je predsednik vitez Tonkli, da društveni otroški vrt je postal odgojišče slovenskim vrtnaricam, katere nam vabijo in sprejemajo na razne druge zavode.

Izmed peticij bila je prva na dnevnem redu ona, ki prosi visoko c. k. vlado, naj bi uvedla v Gorici na spodnjem gimnaziji, na spodnji realki in na izobraževališči za učiteljice materni kot pedučni jezik

nemščino pa kot obligaten predmet, na c. k. dežki in deklinski vadnici pa materni kot izključljivo podučeni jezik, to je slovenski za slovenske in italijanski za italijanske otroke. Peticijo bral je dr. Gregorčič; na mnogih mestih jo je zbor glasno odohraval in konečno jo je soglasno sprejel.

Dr. vitez Tonkli pojašnjeval je potrebo posebne okrajne sodnije za okolico goriško ter z mnogimi in veljavnimi razlogi podpiral predlog, naj bi občni zbor sklenil peticijo do visokega c. k. ministerstva, da bi se v resnici osnovala takša c. k. okrajna sodnija, ločena od mestne odrejene in od c. k. okrožne sodnije. Zbor je odobril navedeno razlogo ter sprejel nasvetovano peticijo. Isti poročevalec poudarjal je potrebo, da bi se začela ravniti državna cesta iz Gorice v Ajdovščino in da bi se začelo delo s klancem na Ajševici. Omenil je, da po izjavi vladinega komisarja so uži sestavljeni in odpoljni v Trat načrti za odpravo ajšovskega klanca, po katerih bi se nova cesta zvrnila pri Bolkovi hiši (Parkarči) na desno in bi prišla na staro cesto pod Ajševico tam, kjer se druži cesta z Loke z državno. Padala bi nova cesta po 4 palce na stari seženj. Zbor je sprejel peticijo v nasvetovancem smislu.

Sledilo je poročilo g. Andreja Jegliča o velikih nakladah za bolnišnice, ceste in šole z naslovom: „V pomoč davkoplačevalcem.“ Pred nekaterimi tedni prinosila je „Soča“ po „Slov. Narodu“ posnetek onega obširnega sestavka, ki ga najbrže „Sloga“ objavi polnoobsežno v svojem poročilu, ako se bo tiskalo. Obširno poročilo, katero so navzoči kaj pazljivo poslušali in na več mestih izrecno odobravali, končalo je z naslednjimi tremi nasveti: a.) odbor društva „Sloga“ naj pošlje deželnemu odboru goriškemu peticijo, v kateri naj prosi, da bi deželni odbor v dogovoru z drugimi deželnimi odbori na to delal, da bi država sprejela na svoj račun sifilitične bolnike; b.) deželni odbor goriški naj se prosi s posebno peticijo, da bi predložil deželnemu zboru nasvet, po katerem bi se ustanovila deželna hiralnica; c.) poprašajo naj se županstva gledé ustanovitve deželnega šolskega zaloga in na podlagi dobljenih odgovorov naj se pošlje prihodnjemu deželnemu zboru peticija, v kateri naj se zahteva ustanovitev takega zaloga. Vsi predlogi bili so navdušeno sprejeti.

Mojni grof Anton Obizzi opisoval je žalostne

razmere v c. k. kmetijski družbi goriški z ozirom na slovensko stran dežele ter je prosil, naj bi zbor pojasnil, kako bi se moglo v tej zadevi pomagati. Dr. vitez Tonkli je odgovoril, da vsled društvenih pravil je c. k. kmetijska družba razdeljena v oddelke po sodnijskih okrajih ter da na vsakih 15 društvenikov katerega okraja pride en zastopnik v osrednji društveni odbor. Omenil je, da v mestu Gorici, kateri se privlačna tudi okolica, imajo Lahi vočino in da ti brezozirno volijo svoje može v osrednji odbor. Priporočal je, naj bi občine, duhovni, učitelji, veleposesniki in premožnejši rojaki pristopili k društvu, ker je ta edina pot, po kateri bi mogli Slovenci dobiti več zastopnikov v osrednjem odboru. Govorila sta v tej zadevi tudi Ivan Ličen iz Riešemberga in Franc Leban iz Cernič ter sta priporočala, kar je bil uže Tonkli omenil.

Prebrala so jo potem peticija do visokega c. k. ministerstva za uk in bogodostje, da bi ostala naukovina na c. k. srednjih šolah goriških taka, kateri pa je bila do zdaj in da bi se torej ne zvišala. Temeljni razlogi odobravali so se splošno in peticija bila je enoglasno sprejeta.

Pred. g. Filip Kramar iz Dornberga pratal je, kaj se jo zgodilo v zadevi mitnico na Vrtovinškem mostu. Predsednik je odgovoril, da v tej zadevi društvo ni dobilo še odgovora. G. Ivan Ličen je predlagal, naj bi se sklical v kratkem drug odčni zbor. Predsednik mu je obečal, da izroči njegov predlog novemu odboru, ki naj ukrene v tej zadevi, kar za dobro spozna. Franc Leban, župan černiški, predlagal je, naj se odpoji vladi peticija, da bi pregledala in premenila cenilne tarife za Vipavsko dolino, da bi odpravila ali omejila legalizacijo in da bi odpisovala davek po peronospori tako, kakor po uimah. Prebral je daljši sestavek, v katerem je prav živo popisano, kako hudo so zadeti Vipavci po novi cenilni tarifi. Predlog vzel se je le na znanje in se bo obravnaval pri prihodnjem občnem zboru, ker vsled društvenih pravil ni mogel priti zdaj na dnevni red.

Po kratkem pojasnilu o ajševski zadevi in o ajševski šoli prešel je zbor k volitvi novega odbora. Predsednik je dr. J. vitez Tonkli, odborniki: dr. Nik. Tonkli, dr. Aleksij Rojic, mejni grof Anton Obizzi, Filip Kramar, dr. A. Gregorčič, Andrej Jeglič, Jožef Nanut, dr. Lisjak, Andrej Kocjančič; namestniki:

LISTEK.

Vseči mesec.
Prizor iz knežkega življenja.
(Spisal P. M.)
(Daleje).

Še celo berič ni bil več tako osoren in surov, kakor poprej; govoril je prijazno, kolikor more kot tak; pomudil se je pri „gospode“ županu vsakokrat ter razlagal na dolgo in široko o vsem, kar je vedel, ali ne: o vseh uradnijskih stvareh, o davkih, o vojski in o vsem, kar je vedel, da Korobaču ugaja. Da se mu ni jek posušil, skrbela je uža županja, katerej je berič rekel „gospa“. Tako se je pri Korobačevih vedkrat popivalo in jelo v veseli družbi.

Ker je bilo vendar kakšenkrat v krčmi predoglašano samo govorjenje, zato je „gospoda“ v trgu v družbi županovej tudi kvartala. Korobač je početkom samo gledal ter se veselil z igralci, a s časom se je tudi on naučil poznavati lepe „pildke“ — pobice — in želja, da bi tudi on poskusil igrati, se mu je koj izpolnila. Dobil je pomagača, da ga je učil. Številke je poznal, ni bilo tedaj baš težavno delo!

Ko ga je znana „klapa“ — tako rekajo oni vrsti „gospode“ — pohajačev v trgu dobila popolnoma v svoje kremlje, da je začel z njimi igrati, bila je na konji. Od začetka so igrali s Korobačem le za štak čas, posneže za vino in koncem uže za denar.

Ko so igrali za vino, bi naš županček plačal uže tako iz navade in iz uljudnosti do „gospode“, če tudi bi morda on kedaj dobil. Pri tem tedaj so naši „tički“ — tako jih tudi imenujejo — bili previdni ter so večkrat zgubljevali, ker s tem niso ničesa zgubili, ker so bili prepričani, da za vino jim ni bilo treba skrbeti. Plačal je vedno navadni plačevalci.

Ko se je Korobač čutil dovolj trdnega v igri, kar so „tički“ dobro vedeli, takrat so ga nagovorili ter napeljali, da so pričeli kvartati za — denar. Družba igralcev se je večala z vsakim večerom. Da so iz desetic, za katere so začeli igrati, postajali v kratkem goldinarji in iz teh petaki, celo desetaki in v več slučajih tudi stotaki, verjet bo menda vsakdo, ki ve, kaj je pravi „igralec“, kaj slepa strast, kaj zviti „tički“ in kaj priprost kmet v njih kletki, posebno ako vedo, da kmet je polen denara, ako vedo za zlate in srebrnjake v skrinjeh kmetovih!

Ubogi Matija je zabredel. Pregovor pravi, da ako se koza navadi v fižol, je treba ali kozo ubiti, ali pa fižol poriti. Tako je bilo tudi s Korobačem. Županski posli ga niso vsak dan vodili v trg, a vedno hodili sami igrati brez družega posla, se mu je zdelo uže preveč, posebno ker je govorica znala povedati uže marsikaj o njem in njegovej igri. Znani tički so se namreč uže sami hvalili, koliko zlatih so uže izvleki iz Korobačeve skrinje ter nagajivo popraševali njegove sosedje, če jih ima še mnogo. Tako so si bili uže natrplja prazne žepe.

Ker je tudi žena pričela ugovarjati, da nema več hoditi tako pogostoma pohajat v trg, a ker igralec ne more brez igre vztrajati, iskal ju dobil je župan

Korobač v domačej vasi družabnike, s katerimi je mogel igrati, ter tudi ž njim zaigral mnog srebrnjak, katere je prebrisani krömar kaj rad spravljai v svojo varno skrinjico. Krömarju Zanetu se je v kratkem poznalo, da mu je tak posel po godu. Dobil je Korobač popolnoma v svojo pest.

Imel je tedaj naš „junak“ nastavljene mreže doma, v trgu in celo v daljnem mestu so zavohali njegove zlate. Tudi meščanom je bilo po godu kmetovo zlato. Tudi v mestu je sedel Korobač večkrat v krčmi ali kavarni v sredi med dogovorjenimi igralci, kateri so ga večkrat do čistega opulili, tako da je prišel domov popolnoma prazen. Sreča, da je le redko zahajal v žrelo mestnim goljufom, drugače bi ga bili prezgodaj spravili ob vse njegovo premoženje.

V.

„Kakor dobljeno, tako zdrobljeno,“ pravi pregovor, ki je pokazal tudi pri Korobaču svojo veljavno v polnej meri. V nekoliko letih spraznilo so se škrinje, napolnjene z bogato dedščino. Nič ni pomagalo, da je bila vsota nešteta. Počasi se je prišlo do dna. Ako se vedno jemlje, se pride tudi največji vreči do dna. Kam je zgušil ves zaklad?

Poznalo se ni nikjer, razen pri krömarji v domačej vasi; „tički“ v trgu so bili še vedno stari stražniki, ki bi radi koga vjeli v svoje mreže ter tako pili, a nič plačali: „pil bi ga vsak h...č, plačal pa nič“, pravi štiriravnata starša naša pesnica! Največjo premembo pustil je čudoviti zaklad v družini Korobačevi. Tam je bilo res vse drugače!

(Daleje pride.)

Kovačič Ignac, Kovačič Jožef v Kemnu, Mušič Jožef v Šmartnem, Jožef Bajec in Anton Cibič. S trikratnim navdušenim šivio-klicem na presvetlega cesarja sklenil se je občni vbor ob 1½ popoldne.

Dopisi.

Izka Stare Gere, 14. avgusta. — Jesikosne razmere v Ločniku leta 1848 in 1849). Po smrtni kana g. Štobel-ja bil je sredi novembra 1848 na mrtvega in dekanjskega namestnika (provizorja) odpravljen v Ločnik o. k. mornarico fregatni kapitan B. M., ki je bil prav takrat na odprtju v Gorici in jo bil na pravil meseca avgusta farci ispit. Kasnej so to imenovanje izvedeli v Ločniku, bilo je pa po koncu in uplo se je tujo, Hrvata, nevšečega italijančine, dobitno za administratorja; kaj hočemo ž njim, ko nas ne umemo? Hamibal ante portas. Teba je pred njim vrata zapreti.

Nemudoma se odpojde v župnijo občinski odbor, na čelu mu veliki pocrtnik dñor Dreja Z., ki se je bil preselil iz Čerova v Ločnik. V Gorico dosegel predstavijo se naravnost nadškofu Fr. L., prosek ga, naj jum prisanece in naj jum nikar ne da za namestnika tuje Hrvata, popolno nevšečega italijančine. Blagi viki nadpastirji, potolati in pomiri ter jim pojasni, da za namestnika imanovanji ni, ne tujev ne Hrvat, temuč Goricanu, rojen emtrant Sv. Gere, z imenom B. M., in več furlančine, ker je izrejen pod majhnih nog v Gorici. Ko zastoji dñor Dreja ta pojasnila in izve ime provizorja, se prikoni in vrže se s poslanstvom domov v Ločnik.

Po tem dogodku se provizor na migljaj nadškofov naravnost pripelje v pripresti kočiji v Ločnik in gre naravnost v farovž. Vse ga gleda po strani, češ, kaj bo počel ta tujev pri nas? Naslednjo sahoto pride v farovž k njemu drugi kapelan, po osnivalo za nedeljo. Priselil je z seboj italijanske evangelijke bukve in reklo, da provizor bo imel jutro ob 10. uri brati italijanski evangelij in ob enem prestavljati ga iz italijančine v furlansko naravo. Za poskušnjo mu ga kapelan koj sam preberem. Drugi dan v nedeljo bilo je ob 10. uri v farni parki vse natlačano redovnih poslušalcev, ki so hoteli ujeti, kako bo tujev Hrvat komil laščino, katere ne umemo. Ali kako osupnje, ko jum provizor v umljivi laščini preberem nedeljski evangelij in jim potem pridiga. Poslušali so ga potem radi vsako nedeljo, ko jum je pri maši pridigal in popoldan ob dveh učil s priživoči veliki keršenski nauk ter razlagal apostolsko vero in ocenoš od novembra 1848 do julija 1849, ko se je preselil v drugo službo na Ipavko stran.

Starješi, na dom ozjanjeni sin gore omenjenega mor Dreja, g. Anton Z., mnogoletni ločniški župan, ni zamudil dneva, da ne bi obiskal provizorja proti noči v farovž, kjer sta po cele ure slovenski kramljala in za prihodnost zlate gradove v zraku zidal. Ločničani so takrat provizorja radi poslušali ne samo, ko jum je oznanoval božjo besedo v furlančini, temuč tudi, ko je vrata prišla, da se je v slovenščini opravljala služba božja in beseda božja oznanovala. Tako se je leta 1849 na oljčno nedeljo, kakor je navada na slovenski strani goriške nadškofije, prepeval pasijon (trpljenje) našega Gospoda izpred velikega altarja, s priznajo in s kora v čisti slovenščini; na veliki petek 1849 imel jo isti gospod pod noč pridigo samo v slovenščini, prav tako pri veliki maši na praznik sv. R. Telesa istega leta. Nobeden se ni temu čudil ali spodobiti se nad slovenščino, ker dobro je znano vsem, da Ločniška fara potroj sama iz slovenskih poddržnic: Podgora, St. Ferjan, in da kot dekanat ima vse duhovnije v Brdah a slovenakim jezikom, zato je tudi kraj, sedež zupnika in dekanata, ki stoji na skrajni meji Furlanije in jo lodi od slovenske strani, v resnici Ločnik, ker lodi.

Dalej so se otroci iz bližnjega zala Gradiškete, ker so slovenski prebivalci, za velikonočno spoved posebej v slovenskem jeziku prednjevali. Toliko v. pojasmilo dopisniku v. Gorriera.

Zupniški in dekanov namestnik v Ločniku od novembra 1848 do 23. aprila 1849.

Iz Tolmina, dne 19. avgusta 1886. — Malo-kedaj dojde Vam iz našega trga kakšno poročilo, da je tudi pri nas ne manjka niti zanimive tvarine, niti preljivih brašev "Sode". Sklenil sem, terej jaz nekaj popisati, kako se je pri nas slavil rojstni dan presvetlega cesarja Franca Josipa I. Ne zamerite, dragi čitatelji, posebno Vi, tolminski krčani, ako najdetaj kaj napačnega v tem poročilu, ker moje pero ni sposobno za to; ali zdaj se mi vendar potrebno kaj zapisati, da se ne bo moglo reči, da je Tolmin popolnoma zaspal.

Uže na predveder to je dne 17. t. m. naznačala se je slavnost rojstnega dne našega presvetlega cesarja s prisvojjanjem zvonov in skupljanjem z možnarji. Ko se je tematvorila, zvirala je tolminska godba cesarsko himno pred ustavovanjem okrajnega glavarja, od tod je korakala naprej po trgu v Zalog, in nazaj proti cerkvi. Spremljalo jo je veliko ljudstvo.

Včeraj zajutra dan 18. svirala je budanje; trg bil je okinjan z zastavami; ob 10. uri bila je slovenska sv. masa in zaključna pesem, ktere so se udeležili vse gosp. o. k. uradniki, o. k. žandarmerija, občinski zastop, veterani in veliko družega ljudstva. Popoldne streljanje na župniškem strelžu.

Zvezec napovedala je nača župnija v svojih prostorih useljeno se medecinom predvodom: 1. Cesarska himna; svirala tolminska godba. 2. Rossini: Melodije iz opero "Barbiere di Siviglia"; trio za glasovir, gošti in žveglo; igrali gosp. A. Lasciac, Dr. Tamari in A. Spaček. 3. a) Gastaldani Pesem "Vessa morir sognando," b) Rossini iz opere "Le avarialdi San Marco" pela gosp. Gabrijela Mrak. 4. Verdi: Koncertna uglasba iz opere "Vespi aciliani"; trio. 5. Paganini: Pesem "Nuna in kanarček"; predaval gospodin Gianni in Ličen. 6. Braga: Pesem "Legendo valanga"; pela gospodina Gabrijela Mrak s spremljevanjem gošlj in glasovira. 7. Noli: "Gluh mora biti," burka v enem dejanju; predstavljali gospodin M. Ličen, gosp. E. Trta, A. Devetak in O. Gabršček. 8. Ziehrer: "Blumenpolka"; trio. Udeležilo se je toliko občineta, da je bila dvorana, če tudi je precej prestorna, tako natičena, da je moralno več nujih zanaj ostati, posebno ker imamo letos več tujev nego prejšnjih let; pa tudi iz bližnjih trgov in vasi se jih je bilo nekoliko nabralo.

Kar zadeva posamezne točke sporada, posebno 2., 4. in 8., ne morem o njih soditi, ker godbe toliko ne razumem, ali rabi moram, da so se v sklopu zadovoljnost izvršile in da smo ponoči biti, tako gospod v društvu imeti, kateri so nas že mnogokrat se svojo godbo razveselili. Izrekam jih torej pravčno zahvalno. Operna pevkinja naša domačinka gospodinja Gabrijela Mrak nas je letos vše drugič počastila in se svojim prsljenim glasom razveselila; žela pa je tudi splošno pobralo.

Predvino pesem "Nuna in kanarček" predaval atel gospodin Gianni in E. Ličen, če ravno obe še v otročjih letih in prvikrat na odru, tako izvrstno, da je bila občinstvo zelo ganjeno; posebno čuditi se je prvi. Res, da je hči slovenske matere, pa vendar se je že le pred malo časom presejila iz Aleksandrije v Tolmin, in vkljub temu ji slovenščina tako disto teče. Deklamacijo "Ubežni kralj" deklamovala je zdaj imenovana zopet tako izvrstno, da se ljudstvo ni moglo prečuditi. Burka "Gluh mora biti," katero so predstavljali gospodin M. Ličen, gosp. E. Trta, A. Devetak in O. Gabršček, napravila je veliko smeha med občinstvom; reči se stne, da so vse igralci svoje naloge prav dobro in naravno izvršili.

Po dovršeni besedi sledil je ples, pri katerem je izpirala tolminska godba; naša mladina sukalna se je še do ranega jutra; med tem se je tudi marsikakačna zapela. Sploh moram reči, da smo odšli vse zadovoljni in z veselo nado, da se bomo v kratkem zopet veselili. Zato pa priporočam slavnemu odboru, da bi bil v prihodnje še bolj marljiv in da bi se tajnik večkrat postil videti v čitalnici, kajti, ako je tajnik sposoben, napredovala bo tudi čitalnica.

Pri tej priliki naj bo še omenjeno, da se bliža 25. leta, odkar čitalnica v Tolminu obstoji, da bo treba tedaj kmalu pripravljati se, ako bomo hoteli 25 letnico dostojno praznovati.

Poljaki prideki so letos prav lepi, sadja bo dovolj, pa kaj pomaga, ko lastnik ga ni gospedar, ampak drugi. Poljaki čuvaj bi moral na polje nekoliko več paziti; ni prav, da se prav poljuki čuvaj v poletnem času za druge opravila rabi.

Dne 12. t. m. imeli smo hudo vreme in točo, katera je v Čadru, v Gabrijah in v drugih vseh poljake pridelke popolzoma uničila. Založno je pa tudi, da so prav v Doljah blizu Tolmina kmeti še toliko nazaj. Verujejo, da so jih nekteri potepi, ki so se prejšnji dan po vasi klatili, točo sprosili.

Z Livka, 8. avg. — Redko se oglaši kdo iz naših hribov, že tudi se bližamo vedno bolj dolini in glavni cesti. Prej je bil Livek od sveta ločen, zdaj se pa vedno bolj bliža drugemu svetu z lepo cesto. Ni treba praviti, kako potrebno in koristne so dobre poti. Žalosten je kraj, ki ni svezan z drugimi kraji s cesto. Pri nas je bilo tako; zdaj pa se nadamo boljših časov. Da je tu bila potrebna cesta do Koborida oziroma do Idraka, priznati mora vsak, kdor pozna kraj in razmere. Prav je bilo torej, da se je začela pred dvema letoma narejati toliko potrebna pot. Če Bog dà, se bomo lehkovo vozili po njej čez par let. Idrei so svoj koč že dokončali, tudi mi nadredimo, kar nam gre. Za to cesto moramo zahvaliti se v prvi vrsti o. k. okrajnemu glavarju, ki je prvi spredeljal delo in je ves čas tudi združno pomagal, da se je nadaljevalo. Dobili smo od presv. cesarja lepo pomoč v denarji v ta namen. Upamo, da dobimo tudi prilej vsestransko podporo. Livek dobil je že sosed, ko delo, še ni končano, vso drugo vrednost. S časom pa ponosno pokažemo na lepo pot.

Tudi v drugem oziru moremo pohtljiti se. Tukajšja cerkev bila je pred leti v žalostnem stanju. Toda odkar imamo za dušnega pastirja čast. gosp. F. Maniča, prenovljena je od vrha do tal. Skrbel je, da je dobila novo dobo orgle, lep tako in celo-

ta in drugo. On je v prayem pomenu besede pastir občanov, ki ga zato tudi ljubijo. Oni teden 14. t. m. končajo šolsko leto. Reči smem, da se je tukajšja šola preredila. Zahvaliti se imamo gosp. učitelju, ki je oskrbel tudi v cerkvi lepo petje. Saj je pa tudi znana vadi svojih muzikalnih zmožnosti.

Vamli me, da morem iz naše občine naznanjati le veselo. Maari. Bog daj, da bi tudi zansprej ne smogel posredati slabšega!

Eden, ki govori za vse.

J. hribov, 18. avgusta. — Sv. Lorenc dan tako je birta na Ponikvah. Kakor povsed bil je nač višji pastir tudi tukaj slovensko sprejet. Popoldne pa je bila kampanja vizitacija pri sv. Luciji na Logarščih.

S Ponikve na Logaršči je ¾ ure po lepi gorski planjavi. Ko se pride na rob krašne ponikovske planjave na vrh Rakovca, odpre se ti kaj krasen pogled. In kamor se oko ozre, povsed se mi nov svet odpre. Res tu vidiš odprto celo Benešijo od Matjurja dolni globoko skoro do moja, tu vidiš seško dolino od Tušmina celo do boških hribov, tu zopet celo dolino od Podmeleca do Podbrda itd.

Pred tabo deži cela molčka fara z vsemi svojimi divje romantičnimi grapami, z vsemi gorskimi vasicami od Podoreha dalje. Pred tabo ležijo Lubnji, Mele, Kneža in drugi kraji kakor aliti in prikovan na zemljo. Lepo bele ceste med nadnimi dreveci vodo in objema Jalovnik, kateri v vso mogočnosti pred tabo stoji, sreben Bača šumi in kladi dolino. Lepi so nasti kraji, pa le premalo jih poznamo. Že pokojni načadladika je hodil s Ponikve na lepo Gorico, da je užival tam razgled in odpocil se od truda polnega pota. Naš sodanji nadpastir je hotel, kakor rečeno, videti poddržujočo na Logarščih. Še nikdo ne pomeni, da bi škof tam bil, zato pa je bila tudi iznenadenost in veselje Rakovčanov in Logarščanov toliko veče, ko je premilostivi nadvladnik tje prišel. Sprejem bil je priprast pa toliko bolj priesen. Kaj prijazen utis je napravila cerkvica s svojim novo popravljenim alтарjem in njena lega.

Nazaj vračajo se občudovali smo posebno odmev. Globoko zamolčio se je odmevalo, kakor oddaljeni grem pred nevihto, najprej iz trentarsko-boških hribov in počin, potem dalje okolo, dokler se ni gus ingubil v cerkljanskih gorah. Zraven tega so iz Podmeleca zvonovi in topiči posdravljali in veselči sleden pot. Veliko je moralno biti veselje nadpastirjevo, ko je videl pred sabo vse hribe, katera je obhodil, od Libušnja do Pešibrda, od Bukovega dalje vse cerkljanske hribe. Veliko truda so mu prizadeli, pa vse je obhojeno, vse opravljeno; dokalo ga je samo še nekoliko složnejših krajev v dolini, potem pa domov. Zato je bilo njegovo veselje veliko, pa tudi vseh drugih, da je urečeno obhodil dva najtežavnejša dekanata.

Rakovčani in Logarščani pa ohranjajo leto 1886 v vedenem spominu, kajti v 317 letih, odkar cerkev stoji, ni bilo že tam škofa, pa tudi težko bo kdo pomnil, da pride še kedaj.

Iz Koborida 23. avg. — (Vrli m o ž)

Naj zdajnost, posomnosti
Bo tu v. izgled odkrit!

S. Gregorič.

Pred leti prejela se je bila medebojna irnjava bratov po rodu in po krvi, Srbov in Bulgarov, izvajajoča večidel iz nevoščljivosti in prenapetosti srbske, katero posledica je bilo prečastlost bratomorno bojevanje. Premagani Srbi odbijali so vse bolgarske zahteve in pogoje miru in sprave, kakor razvajen otrok, ki hoče uničiti prednosti in pravice sposobnejših in zakriti na ta način svoje nezmožnosti in svojo revčino. Prav takrat prisvetka se je od nekod neka nenevadsa megla nepetosti in neslogi v Koborid in se je vlegla na trg, ki je po svoji legi prijazen, po svojih prebivalcih pa mirem, omikan in v narodnem obziru napredovalen, da ne rečem vzoren. V tej škodljivi megli morali so in morajo še vedno tavitati naši sicer napravovalni trčani, ki so ne le bratje po rodu in po krvi, ampak tudi krčeni pri enem in istem kamnu. "Soča" bi bila rada nenezdava ono nezmožno meglo seboj vzelja v neizmerno morje, ktero rado kaj brez sledu pogolte, ako bi bila mogla premagati moč nekaterih takojšnjih posameznikov. Posamezni trčani so zmirom bolj čutili, kako neprijetna in škodljiva je ta megla ter, nevedodi se prav njen vrok, smatrali so se eden drugega napredovalca in pospešitelja nezmožnih razmer ter so zahvaljali eden drugemu in pričo vsega naroda sramotili svoj dom. To ti je bilo družino življenje! Naši sodeželani, ki so preje s častjo ingovarjati ime našega trga, zapazili so precej že od daleč, da je vzelja ona megla našemu trgu prejšnje lice ter da je ležala nad njim, kakor nad močvirjem, v katerem vr. Že niso več veljalo Gregoričeve besede:

Oj, kolikrat mi v gorsko stran

Pljuj oči. — Tam trg mrtan je in krasan. Videli so, kako so švigele pušice in strele iz enega konca megle v drugi, iz enega tabora v drugi.

A kakor nimam nobena začeta reč obstanka, tako mora imeti tudi ta sestrica megla svoj konec,

Da doape enkrat do svojega konca, trdno upamo, ker posamezniki spoznavajo bolj in bolj, da se s hudo ne opravi, da trdo s trdim ne da židu, da eden pogoj arčnega družinega življenja je sprava, mir in strpljivost, ne pa strast, nevolja in občutljivost. Jelo se je torej soriti in že moremo opazovati, da popuščajo nekatera drevesa bolj in bolj ter da želje prej ko mogoče okrepati se v čistem in zdravem zraku na soluci miru in sprave. Vendar zadružuje meglo nekatera domača drevesa, ozajšana večkrat s čitalnišnimi zastavami in druga jelo košata drevesa, pod katerimi se zbira navadno le močna mladina. Tako se odteguje skoro vse, kar bodo biti in kar je narodno, splošni želji, narodu samemu, s katerim v soglasju in v miru živeti v splošno arčno in čast jim je deveta brig. Hm, to li je nasrednjaštvo? Pač mnogo močnih, malo mož najek zdi! — Hrvat pravi: Na noge se diže, Več je vrieme sada!

Že se bliža dan in je pred durmi, ko imamo dolžnost pokazati svetu, kako spoštujemo svoje prednike in ali nam je na arci narodova čast. Tu je že oni za nas slavnici dan (28. avg. t. l.), ko se pripne velezashčitenu načemu prečastitemu dekanu Andreju Čebetu viteški križ reda Franca Jožeta radi njegovega neutrudljivega in izvrstnega delovanja v duhovskem stanu. Vsaj ta slavnostni dan naj-ugine dolgotrajna pogabonosna meglja za zmirem brez sledu ter naj žene že enkrat do nas solnčni žarek miru in sprave skoni očiščen zrak. Da se pa to zgoditi, potrudi naj se vsak, slovesnost tega dne poviki, katera se je radi drugih opravkov glavarjevih preložila s 5. sept., kader je bilo določeno, na soboto 28. avg., kateri dan se bo baje vršila v glavarjevem uradu v Tolminu. Ta dan bodi torej za nas imenitev, kajti je tudi nekako odlikovanje nas faranov. Kakor bodo posamezniki in vse stranke ta dan v enej stvari t. j. v destitanji in slavljenji preč. gosp. dekanu nedini, tako bodimo tudi zanaprej med sabo. Kakor si bomo ta dan enaki v veselji, ostanimo tudi zmirom v medsebojnem soglasju. Drugačne postopanje bi tudi mnogozaščitnega odlikovanja žalilo, česar sedemdesetletnico ob enem praznovemo, daši kak mesec pred časom. Da pa bomo praznovali ta za nas pravosoli dan tako, kakor gre, in da se vredno skakemo tega dušnega pastirja, bodimo kakor slavljenec zmirom vneti za vrnjeno stvar in za splošno prečo, katera aloni le na trdni podlagi miru in sprave. On bodi nam v izgled, ki si je že večkrat pridobil najvišja priznanje. Že lansko leto izrazil se je prevzeteni knez-nadškof v svojem govoru dne 21. junija o priliki sv. birmne in kanonične vizitacije v naši farni cerkvi, kakor še nikjer, da se ne šteje vrednega, nadzorovati našega preč. g. dekana, a ker ga delkušno veže, da mora to storiti.

Farani in sosedje cenuli smo zmirom dejanske in resnične zasluge priljubljenega nam g. dekana ter spoznali smo že davno preje: „O, vreden, da visoko bi! — Najviše stal, Da svit njegov široko bi — Po svetu krog sijal.“ (Gregorčič.)

Vedno smo si bili svesti, da mu vredno odlikovanje ne izostane. Ko se je razneala vest 7. avg. o najvišjem odlikovanju, se nismo nikakor zavzeli ali začudili, marveč razveselili smo se, da se je naše upanje in naša želja vendar enkrat izpolnila. Odlikovanec bil je vedno v svojem delokrogu bistroumen, temeljiti v verakih in drugih resnicah, nesebično delavan, posebno pa železnega značaja in vsekakso kreposti. Najlepše popisuje njegov značaj njegov nekdiani in vsem priljubljeni kaplan od l. 1868-73 t. g. Gregorčič v „Lj. Zvonu“ l. 1883:

Globok ti um in čut gorak
Od zgor je dan,
Značaj si skoval si krepak,
Kot gore nezmajan.
Modrosti uk na sreči vgrēt
Lepo udiš,
In kar na srčni sejež svet
Zvestó, skrbnó gojš.
In kar uči, in kar gojš
Z vstrajnostjo,
Najlepše vedno ašam vrški
S krepko značajnostjo.
Ti oče in vodnik skrbljiv
Si vernikom,
Ti veam si blagim ljubezniv,
Ne le nekternikom.
Ne zreš na lice, ne na zad,
Tvoj sin je vask!
Se ljubki kmēt ti kot gospod
Če vri je poštenjak.
Pri sreči tebi ni denar,
Ne svetna čast,
Za vrnjeno le vaest si stvar,
Za bratske srce rast.“

Odmjenjen mi je pretezen prostor, da bi mi bilo mogoče načakovati vse obilne njegove zasluge; omenim naj le nekatere. Izamo cerkev dal je v presbiteriji naslikati, tako tudi ob krajih, nakupil je več lepotičja, dal pa to, da imamo prelepe in velike nove orgle po najnovajšem slogu, nov velik križev pot, novo lepo nebo, nov tak v cerkvi in pred njo; stare znamave, dal je pralit v novo, lepo obnovane, kateri naj zgorji leska okoli 30 starih centov; pokopališče je raz-

širil ter se je za nov farovž veliko trudil. Cerkev sv. Antona na Griči je popravil, tako tudi poddržnice. Dasi si je pridobil za naš trg največje zasluge, kakor nepozabiljivi njegov sončenec, naš deželni poslanec, mnogoletni župan in poštar Izidor Pagliaruzzi, oče nepozabiljivega prerauča umrela Krilana, je zelo skromen in ponizeč. Z novim odlikovanjem se nikakor ne ponsaš, „Ker sam pa v osilni skromnosti — Svoj skriva svit.“ Izraža se o vsaki priliki, ko mu častijo, da so mu morali na stare dni še to sitnost pričestjati, še ta križ na že 70 let stara rebra naložiti itd. Tu veljajo besede Gregorčičeve:

„Nevreden ušem pač odlike,
A dosti vredniših poznam,
To znamenje časti in dike,
Dovoli, kralj (car), da tistim dam.“

Da pa obveljajo Gregorčičeve besede:

„O svečen kraj, ki te ima,
Prostreci v njem ljudje;“

zgine naj ona nam nasprotna meglja že to noč brez sledu, da napoči slovesen dan brez nobene megle, da posije vendar enkrat toliko prijaznejše solnce miru in sprave, ter bodi nam ona slavnost čas našega preporoda. Bog daj!

Slavljenec pa zakličimo o tej svečani priložnosti iz dna srca:

„O, trosi Bog ti sreča rož
Na vse poti;
A nam pa daj že mnogo mož,
Mož vrlih kot si Ti!“

Karol.

Politični razgled.

Kakor lani takó tudi letos je Bulgaria skrbela, da ob času, ko diplomati in državniki bivajo po toplicah ali se hladé po letoviščih in ko tudi potiva veliko parlamentarno delo ter nastopa čas časnikarske suše in časnikarskih rac, pravimo Bulgaria je skrbela tudi letos za vesti, ki potresajo vso Evropo in časopisom polnijo predale. Lani ob tem času buknil je v Vzhodni Rumeliji ustanek, narod je turškega guvernerja povabil, da bi sedel v voz potem ga je lepo spremil do meje, ga onde oddal Turkom in proglašil združenje Bulgaria, katera je potem pri Slivnici in pri Pirotu dobila krvavi krst. A letos so iznenadili vso Evropo dne 21. t. m. s tem, da so vrgli kneza Batenberškega z bulgarskega prestola, rekli prisilili ga, da se „radosvoljno“ odpove vladarstvu. Telegraf že dolgo ni imel toliko dela, kakor zadnje dni, a pri vsem tem še zdaj prav ne vemo, kje je Batenberg. Jedni pravijo, da je blizu Sofije nekje zaprt, drugi, da je v Vidinu, tretji da je na Dunaju na potu v Gjurgjevo in Bukurešt, še drugi vedo povedat, da so ga izkrcali v besarabskem mestu Reni in ga predali ruskim oblastim kot državnega ujetnika. Da, dunajski „Extrablatt“ je celo prinesel vest, da se je knez ustrelil, kar je pa najmanj verjetno.

Tudi o revoluciji sami še nič gotovega ne vemo, kakó se je vršila. Pravijo, da je v soboto okolo 2. ure zjutraj vojaštvo in narod obkolilo kneževi palato in zagnalo krik: Doli s knezom! Na to je v palubo stopila deputacija in knezu razložila, da korist Bulgaria zahteva, da odstopi. Knez se je udal, podpisal je ostavko in potem so ga odpeljali: Kam? Tega ne vemo še. Po necem dragem poročilu iz Cari grada ujeli so kneza pred Vidinom, kjer je ogledoval vojake ter so ga odpeljali v Lom-Pankovo. Takoj po kneževi odpovedi sestavila se je začasna vlada najveljavnejših mož s patriarhom Klementom na čelu. Izdala je tudi proglašena bulgarski narod, v katerem pravi mej ostalim: Knez si je pridobil na bojiščih velike zasluge za Bulgaria, ali v politiki se je premalo oziral na značaj Bulgaria kot slovanske države in premalo gojil prijateljstvo z Rusijo. Zarad tega moral se je odstaviti.

Da o dogodku nemamo zatočih poročil, uzrok je ta, ker iz Bulgaria same ni prišla v javnost nobena vest. Začasna vlada skrbela je o pravem času, da iz Bulgaria ne sme nikdo ven, a nikdo notri in takisto je zaprla telegrafski urad vsem zasobnikom. Vsa poročila so iz Bukurešta, Carigrada, Kalafata, Pariza itd., a vsa so nenatančna.

Rekli smo zgoraj, da te vesti so pretresle vso Evropo. To pa ne velja o državnih kance-

larjih treh cesarjev. Ti so znali za vso stvar in jo prej tudi v Kissingenu in Gasteinu dogovorili. Tako vsaj bi človek sodil po izjavah vladnih listov. Nenčija in Avstrija žrtvovala je Batenberga Rusiji in evropskemu miru na ljubav.

Kneza Aleksandra bodo Bulgari hitro pozabili, morebiti še hitreje nego je on pozabil, da je Rusija osvobodila z neizmernimi žrtvami Bulgaria in da samo njej, to je pokojnemu russkemu carju se ima zahvaliti, da je 22letni pruski seconde-lieutenant (oficirček) postal knez bulgarski.

Tako so stale reči še v torek. Potem pa so začele prihajati vesti o protirevoluciji, da namreč ima knez v narodu, posebno v vojski še mnogo pristašev, zlasti posadke v severni Bulgaria v Trnovem, Vidinu, Nikopolu, v Silistriji, Sumli, kakor tudi v Plovdivu na jugu da so mu ostale zveste in zahtevajo kneza nazaj, naj se jim stavi na čelo in naj potepta svoje neprijatelje. Poročalo se je celo, da so patrijarh Clement, Zankov in Grujev ujeti in zaprti. Kaj je resnica, ni moč razsoditi. V interesu naroda bulgarskega moramo želeti, da se to ne potrdi, kajti to bi bila domača vojna, bratomorna vojna, hujša nego je bila bulgarsko-srbska. Mogoče bi bilo, da bi celo Turška dobila od Evrope nalog, da maršira v Bulgaria in napravi red. Tega pa Bog obvaruj Bulgaria.

Da je pri tem prevratu najbolj zadeta Angleška, je očitno. A do skrajnosti sebičnim in tesnoščnim Angležem bode ta udarec prizele vsak Slovan.

Na čelu protirevolucijske vlade stoji predsednik sobranja Stambulov in vojskini veljnik Mutkulov.

Najnovejša poročila slově.

Kapitan broda „Aleksander I“ izkral kneza v Renem in ga izročil ruskim oblastim. Ruska vlada dala mu svobodo. Knez odpotoval skozi Avstrijo v Vratislav in dalje v Darmstadt.

Nova, tretja vlada v tem tednu na Bulgaria vladala na temelji ustava osnoval regentstvo, v katerem poleg njega sedi še Stambulov in Nikiforov in sestavil ministerstvo, v katerem Stojlov prevzel vnašnje zadeve. V proklamaciji do bulgarskega naroda prosi Karavelov, da bi mu narod zaupal Stojlov odposlal diplomatskim agentom velikih vlastij okrožnico, v kateri prosi za priznanje in podporo nove vlade.

Obe prejšnji vladi, revolucijska in protirevolucijska sta odstopili. Vojska je priznala regentstvo. Vse je mirno in red vlada povsod.

Bismarck je včeraj došpel v Franzensbad in se sestal z Giersom.

Domače in razne vesti.

Presvitli cesar daroval je občini Brežnju, ki je bila lansko leto po todi očakovanata, 600 gld. za izdelavo onačne ceste; občini Rifeberg za brambensko delo ob potoku Ravnsku, ki je bil pred letom mnogo škode izročil, 200 gld.; dvema družinom, ki ste ob isti priliki mnogo škode trpeli, vsaki po 50 gld.; odboru za morske kopeli v Gradeži pa 300 gld.

Otroški vrt odpre se zoper prihodnjo sredo 1. sept. Roditelje opominjamo, naj o pravem času oglašajo svoje otroke. Dekliška šola začne se pa že le 1. oktobra z drugimi šolami vred. Dobili smo zoper radodarnih darov in sicer za otroški vrt: Janez Feltrin 2 gld.; goriški rodoljub delničar goriške čitalnice v vrednosti 10 gld.; Lovro Rutar 5 gld.; Jurij s pušo 3 gld.; za dekliško šolo: Janez Feltrin 2 gld.; Jurij s pušo 2 gld.; Lovro Rutar 5 gld.; za študentovsko kuhičjo: J. Feltrin 50 kr.; Jurij s pušo 2 gld. Hvala jim!

II. primorsko vojaško veteransko društvo v Gorici slavilo je rojstni dan presvitlega cesarja v nedeljo 22. t. m. z mašo v cerkvi sv. Ignacija. V to cerkev desli so z zastavo in godbo uniformirani veterani iz Gorice, iz Stražic, iz Podgorje, iz Mirna in iz Rubija. Med mašo svirala je veteranska godba iz Privatine. Po maši odšli so zoper z godbo in zastavo na Goršček (Cattarinov Trg), kjer je imel podpredsednik g. Nachtigall v navzočnosti predsednika Hannbecka in bivšega predsednika Catinellija rodoljuben slavnosten govor, ki je kondal z burnimi živo in evviva na presvitlega cesarja in acesatko himno, katero je zazivala godba. Hvala so ju tudi na Bedekšijev

spomenik. Odpostala so se brzojavna voščila na prestolnega cesarja, prestolonaslednika in nadvojvodo Albrechta, ki so vsi tudi prijazno odgovorili. Dugi veteranski oddelki praznovali so cesarjev rojstni dan v svojih krajih.

Vinska razstava bo, kakor smo že omenili v Bozenu, in sicer od 18. do 29. sept. — Dva dni prej, to je 15. in 16. sept. bo pa v Tridentu razstava goveje živine, presičev, sirarskih izdelkov ter strojev in priprav za sirarstvo. Živinorejcem in onim, ki se zanimajo za gospodarski napredok, lepa prilika.

Gg. udom „Učiteljskega društva za Goriški okraj“ se naznana, da bode dne 2. septembra t. l. društveni občen zbor v goriškem gimnaziskem poslopiji, kateri začne ob 9. u. zjutraj in se bodo vrnil po slednjem dnevnem redu: 1) Poročilo o društvenem delovanju preteklega leta. 2) Pregled letnega računa. 3.) Volitev treh odbornikov, ki pregledajo društveni račun do prihodnjega zborovanja. 4.) Volitev društvenega vodstva. Ž osirom na društveno kriti in na § 24. društvenih pravil, po katerem more občini zbor le takrat veljavno sklepati, kadar ste dve tretjini pravih udov pridruženi, vabi na obilno udeležitev Društveni odbor.

Drobne novice. Dr. Ivan (Graziadio) Luzzatto nepravil je prve dai t. m. odvetniški izpit in odpre z dnem 1. septembra svojo lastno odvetniško pisarno v Gorici. — Na Travniku popravljajo tlak pred c. k. okrajnim glavarstvom tako, da izpred kosarne se bo proti Raštelju razširjen pologoma spuščal, za toliko znidan, da pri Culotovi štacuni ne bo več onega hrbitišča in nepokrite odprtine kakor do zdaj. Dohod k glavarstvu se bo vseled tega od tlaka naprej nekoliko več vadijal nego do zdaj. — Novice, da bi se nači brambovci letos vendar le klicali k oroznim vajam, časniki zdaj preključujejo. — „Gospodarskega Lista“ izšla je tretja številka z mnogovrstno podobno tvarino. Začel je prinačati tudi imena društvenikov tukajšnjem c. k. kmetijsko družbe — Drzno tatvino izvršile so nepoštene roke 23. t. m. popoludne v Raštelji. Ob 11. uri zvečer zapazila je neka gospa, da jej je zmanjkal 500 gld. v bankovih in dragocenih stvari v vrednosti 900 gld. Koj oglasila se je pri policiji, ali do zdaj niso prišli hudo delou na sled. — Zvonik v S. T. R. oku, ki se vzdiguje, bo stal okolo 4000 gld. Mestno starešinstvo goriško dovolilo je v podporo tega dela vsto 100 gld. Skoro premalo. — Umrl je v Giersu pri Bozenu na Tirolskem 19. t. m. feldmaršal Samuel Gulyai, rojen leta 1801. Leta 1862 zapustil je vojaško službo; od 1866 do 1883 živel je v Gorici, kjer je delil mnogo dobro; stenoval je na Solkanski cesti. Razne nevšečnosti so ga bile napotile, da je zapustil Gorico. — Duho vne vaje v goriškem semenišču vodil je č. o. Pasterini, jezuit v Gorici; udeležitev bila je nenavadno velika, namreč 120 duhovnikov. — Kolerav Trstu odjenejuje; če pojde tako naprej, upati je, da kmalu ponaha. V Istri se ne širi; na Reki je nekaj dni ponahala; na Goriškem se ni nikjer prikazala. — Vremene imamo jasno premenljivo; a vendar zmaguje jug in žene pot na čelo. — Prihodnjo nedeljo ob 10. ure bo delil mil. g. knez goriški v prvostolni cerkvi na slištvu šesterim svojim bogoslovjem.

Apnovanje vinske trte je jedini in gotovi pripomoček proti strupeni rosi (perenospori). To je najnovejša italijanska iznajdba. — Tako so lani in letos v eno sapo kričali vse italijanski časopisi onstran Idrije in meji dvema goriškim listoma unela se je živa polemika, kateri stroj je za apnovanje najboljši. Zdaj pa so vsi umolknili, preverili so se, da apno ne pomaga nič. Pravdali so se kakor nekdaj Abderiti zarad oslove sence. Kmetje z večine niso dajali dosti vere apnu in niso apnali, pač pa so se tega poprijeli mnogi večji posestniki. In ker so nekateri prevneci apneni apostoli razglasili apno tudi kot pripomoček proti starim trsnim bolezni (Oidium Tuckeri), opustili so mnogi letos žepanje trt, zlasti ker je za cvetja bilo tudi neugodno vreme — in zdaj imajo ti nesrečni vinogradniki obe bolezni oidium in peronosporo na svojih trtah. Bolje se je ponešlo škopljene z bakrenim vitrijom, a ne kakor so nekateri talijanski listi priporočali, z osem do stotin raztopino (8 kilo vitriola na hektoliter vode), ker ta je tako močna, da ne uniči samo peronosporo, temoči požge tudi listje hujhe nego peronospora sama. Pol kilo bakrenega vitriola na hektoliter vode zadostuje. Pomisliti je tudi treba, da je baker v človeškem želodiču hud strup in da mora vino s tach trt, ki so bile s tako močno raztopino škopljene, imeti v sebi več ali manj tega

strupa in da bode kupovalcem odslej treba biti jako previdno.

OZNANILLO.

Ker avta podpisana odpela

NOVO KAVARNO

na Starem Trgu hišna št. 7 v Gorici,
in ker avta poskrbel za prav dobro kavo,
izvrstno pijado in natančno postrežko, pripo-
ročava se prav ponizno slavnemu občinstvu,
kakor tudi gospodom, ki dohajajo z dežele,
da bi nas o priliki se svojim pohodom po-
častili, za kar se jim že naprej prav iskreno
zahvaljujeva.

Z odličnim spoštovanjem.

Št. Povšič in A. Boltar.

V Gorici, dne 25. avgusta 1886.

Št. 1035

Razpis dražbe.

Po sklepu c. k. pomnoženega okraj. š. sveta zidala se bode šolska soba v Podsabotinu.

Stroški so prevdarjeni na 1144 gld. 34 kr.

Delo se oddá po javni dražbi 16. septembra t. l. pri c. k. okraj. š. svetu.

Načrt, preudarek in pogoji so razpostavljeni pri c. k. okraj. šol. svetu ob uradnih urah.

C. k. okrajni šolski svet.

V GORICI, 20. avgusta 1886.

HAIR-MILKON

(mleko, ki pomlaja lase) daje lasem prvočno barvo iz mladih let. — Nikoli ne pobledi! — Popolno neškodljivo! — Velika steklenica stane 2 gld. — Prodajalci: J. Cristofolletti, dvorni lekar v Gorici. — Praxamarer, Prendini, lekarja v Trstu. — Ed. Mahr v Ljubljani. — Pellé v Celji. — Martinz v Mariboru. — Rodinis v Pulji. — Tromba v Rovignu.

Eau de Hébé (Hibina voda), orijen-
talsko lepotilo (ni bar-
vilo), zboljšano in mno-
govrstno skušeno po
prof. dr. Holly, dela telo naravno voljno, belo in polno
ter opravljiva lišaj, bradovice in zagorelost na obrazu.
Prodajalci: J. Cristofolletti, dvorni lekar v Gorici; Prax-
amarer, Prendini, lekarja v Trstu; Ed. Mahr v Ljub-
ljani; Pellé v Celji; Martinz v Mariboru; Rodinis v
Pulji; Tromba v Rovignu.

Št. 206 O. P.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà),
ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici, naznana,
da bode dne 13. sept. t. l. začela javna dražba
(kant) nerešenih zastav II. četrt leta 1885, t. j.
tistih, ki so bile zastavljene aprila, maja in
junija 1885.

Ravnatelj: D. LOVISONI.

Rusko olje zoper protin

edino, mnogo tisoč krat sponeso korenito sredstvo zo-
per protin, trganje, bolezni v križi, umre ude itd. itd.
Nikdo ni se še varal v svojih nedah! Naj se ne opnati
poskušati. Vsakdo bo iznajditev hvalezen! Cena 50
kr., 1 gl., 2 gl. Glavna zaloge v Engel-Apotheke na
Ducaji, I. Am Hof 6.; v Gorici pri J. Cristofolletti;
lekarji; v Trstu pri A. Praxamarerji, lekarji.

TRŽNE AGENTE ZA PISMA NA OBROKE,

kateri kočijo posredovati predajo postavno dovoljenih sreč proti plačilu v obrokih vselej postavnega člena XXXI iz leta 1883, sprejme pod ugodnimi pogoji menjalnica:

Wechselstube der Ersten ungar. Gewerbebank v Budapešti.

Oglašajmo se pošiljajo v nemškem jeziku.

Izdavatelj in odgovorni grednik: M. KURSIC. — Tisk: „Hiljajanska Tiskarna“ v Gorici.



LEKARNA TRNKÓCZY,

zraven rotovža v Ljubljani

na velikem mestnem trgu,
priporoča takoj popisana najboljša in sveža
zdravila. Ni ga dneva, da bi ne prejeli pisemnih
zahval o naših izbornih skušenih domaćih zdravil.
Lekarne Trnkóczyjev firm so: Na Dunaju dve in ena kemična tovarna v Gradej (na
Štajerskem) ena pa v Ljubljani. P. n. občinstvo se pravi, ako mu je na tem ležeče, da spo-
daj navedena zdravila s prvo pošto dobija, da na-
slov tako-le napravi: Lekarna Trnkóczy poleg
rotovža v Ljubljani.

Marijaceljske kapljice za želodec,

kterim se ima na tisoče ljudi zahvali-
liti za zdravje, imajo izvrst-
ves pri vseh bolezni v želodcu
in so neprekosljivo sredstvo zoper:
rankanje slasti pri jedi, slab
želodec, urak, vetrove, koliko,
žlostenje, bljuvanje, glavobol,
kr. želodcu, bitje srca, zaba-
sanje, gliste, bolezni na vr-
niel, na jetrih in zoper zlato
zillo. 1 Stekljenica velja 20 kr., 1
tucat 2 gl., 5 tucat samo 8 gl.

SVARILO! Opozorjam, da se tiste istinite Marijacelj-
ske kapljice dobivajo samo v le-
karji Trnkóczy-ja zraven rotovža
na velikem Mestnem trgu v Lju-
bijani.

Cvet zoper trganje (Gicht), je odločno najboljše zdravilo zoper protin ter
revmatizem, trganje po udih, bolezine v križi
ter živih, oteklinu, otrpnje ude in kote itd.,
malo časa če se rabi, pa mine popolnem trga-
nje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj
se samo „cvet zoper trganje po dr. Matiću“
z zraven stojecim znamenjem. 1 stekl. 50 kr.,
tucat 4 fl. 50 kr.

Če ni nasteklenici zraven stojedega zna-
menja, ni pravi cvet in ga precej nazaj vrnite.

Planinski zeliščni sirup kranjski,
za odrasle in otroke, je najboljši zoper kašelj, hri-
pavost, vratobol, jetiko, prsne in pljučne boleznine; 1 stekl.
56 kr., 1 tucat 5 fl. Samo ta sirup za 56 kr. je pravi.

Kričistilne krogljice,
ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so
se vže tisočkrat sijanje osvedčile pri zaboravi človeške-
ga telesa, glavobola, otrpanjenih udih, skakenem želodcu,
jetrih in v bistnih boleznih, v žaktjah 21 kr., jedan
zavoj z 6 žaktjami 1 gld. 5 kr. Razpoliljava se s poč-
namenj jedan zavoj.

Zdravila za živino.

Štupa za živino.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh bo-
lezni krov, konj in prašičev.

Konje varuje ta štupa
trganja po črevih, bez-
gavk, vseh načeljivih
kutnih bolezni, kaš-
lja, plučnih in vratnih
bolezni ter odpravlja
vse gliste, tudi vzdružje
koje debele, okrogle
in lakrene. Krave dobę
mnogo dobrega mleka.

Zamok z rabilnim navodom vred velja le 50 kr.,
5 zamokov z rabilnim navodom samo 2 gld.

Cvet za konje.

Najboljše masilo za konje,
pomaga pri pretégju žil,
otekanjih kolen, kopit-
nih bolezni, otrpanjeni-
ju v boku, v križi itd. pri
otekanjih nog, mehurjih
na nogah, invjenjaji,
otisčanji od sedla in
oprave, pri sušici itd. s
kratka pri vseh vnanjih
boleznih in hibah. Stek-
lenica z rabilnim navodom
vred stane le 1 gld., 5 stekl.

z rabil. navodom vred samo 4 gl.

Vsa ta našeta zdravila se samo prava dobijo
v lekarni Trnkóczy-ja v Ljubljani
zraven rotovža
in se vsak dan s pošto razpoliljajo.